

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

29/06/2024|spartakosgr.wordpress.com|#37

Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ενωθείτε!

ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΕΛΕΤΑΜΕ, ΝΑ ΚΡΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΛΕΜΑΜΕ

Σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας τέθηκε το ζήτημα της ανάγκης μελέτης διαφόρων θεωρητικών. Συχνά, σε έναν διάλογο που είχαμε, μας ερχόταν το ερώτημα «ναι, αλλά με το να διαβάζουμε τον Μάο/τον Χότζα κλπ, δεν είναι σαν να βάζουμε δια της πλαγιάς τις ιδέες τους στο κίνημα;», μία ερώτηση η οποία χωρά τεράστια συζήτηση και αφήνει μεγάλα περιθώρια απάντησης. Εδώ, το βασικό που πρέπει να απαντηθεί είναι για ποιο λόγο να απορρίψουμε θεωρίες με μία ευκολία αντιστοιχίας της μεσαιωνικής καθολικής εκκλησίας; Άλλωστε, το ότι λέμε πως «πρέπει να διαβάζουμε τον Χ/Ψ θεωρητικό» δεν σημαίνει πως ασπαζόμαστε στο 100% τις θέσεις που αυτός αναπτύσσει. Όπως έλεγε και ο σ. Νίκος Ζαχαριάδης στο έργο του «Ο Κομμουνιστής Λαϊκός Αγωνιστής Μέλος του ΚΚΕ», δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται δογματικά ο μαρξισμός. Η μη-δογματική αντιμετώπιση του μαρξισμού, απαιτεί μία ευρύτητα πνεύματος και μελέτης. Ακόμα και όταν

απορρίπτεται ένας θεωρητικός (πχ Τρότσκι) αυτό δεν σημαίνει ότι στα εκατό πράγματα που είπε, και τα εκατό είναι λαθεμένα. Αυτή η αντίληψη θα οδηγούσε στον κίνδυνο του ετεροκαθορισμού. Αν λχ ο Τρότσκι έλεγε ότι ο ήλιος ανατέλλει από την ανατολή, θα έπρεπε να το απορρίψουμε στο όνομα μιας μαρξιστικής ορθοδοξίας; Πολύ περισσότερο, αυτή η αντίληψη, όταν έρχεται από συγκροτημένες δυνάμεις, είναι επικίνδυνη αφού αμφισβητεί όχι μόνο την δυνατότητα αλλά και την αναγκαιότητα επαφής του κινήματος με αντίθετες αναλύσεις της μαρξιστικής θεωρίας, και θεωρεί πως η δουλειά των κομμουνιστών είναι να αναζητήσουν ένα νέο ευαγγέλιο για να ταχθούν πίσω από αυτό. Αυτές οι θεωρίες δεν θα μπορούσαν να είναι πιο μακριά απ' την πραγματικότητα. Καθήκον των κομμουνιστών είναι να ξέρουμε να μελετάμε, να ξέρουμε να κρίνουμε και να ενσωματώνουμε τα διδάγματα της επαναστατικής κοσμοθεωρίας μας στην ταξική πάλη. Για εμάς δεν είναι

αντιφατικό να μελετά κάποιος και τον Χότζα και την Κολλοντάι. Δεν είναι αντιφατικό να μελετά και τον Στάλιν και τον Τρότσκι. Και αυτό γιατί «μελετώ έναν θεωρητικό» δεν σημαίνει «υιοθετώ και τις απόψεις του». Οι αναλύσεις που συγχέουν αυτά τα δύο, δεν είναι πάντα αθώες. Χρησιμοποιούνται για συκοφάντηση άλλων δυνάμεων αλλά και για να επιδείξουν μία ψευδή ιδεολογικοπολιτική καθαρότητα, με σκοπό – συχνά – να (προσπαθήσουν να) συγκαλύψουν την ιδεολογικοπολιτική ανεπάρκεια, την απουσία πολιτικού κριτηρίου και την προσπάθεια επιβολής κλίματος «θρησκευτικής σχέτας» εντός των οργανώσεων αυτών. Ας μας πουν άλλωστε, οι κλασικοί του Μαρξισμού δεν διάβαζαν τις αντίθετες αναλύσεις; Ή πιστεύουν το αφήγημα «δεν είμαστε όλοι Μαρξ για να κάνουμε αναλύσεις», που σημαίνει ότι δεν έχουν εμπιστοσύνη στο λαϊκό κίνημα, στον εργαζόμενο λαό τον ίδιο και θεωρούν πως «φωτισμένοι ηγέτες» έρχονται μια φορά στα χίλια χρόνια; Η συζήτηση, ανοιχτή...

Ζαϊκή διαφώτιση

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ: ΔΟΓΜΑ ΤΗ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ;

Στο έργο του Ν. Ζαχαριάδη «Ο Κομμουνιστής Λαϊκός Αγωνιστής Μέλος του ΚΚΕ», αναφέρεται ότι ο Μαρξισμός δεν συνιστά θρησκευτικό δόγμα, αλλά αντίθετα αποτελεί ένα επιστημονικό εργαλείο στα χέρια του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ο Μαρξισμός συνιστά μία διαρκώς εξελισσόμενη κοσμοθεωρία, ικανή να αντανakλά τις υπάρχουσες – σε κάθε εποχή – οικονομικές και κοινωνικές σχέσεις, μέσα από τα εργαλεία του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού.

Χάρη στην μαρξιστική κοσμοθεωρία μπορούμε να αναλύσουμε όχι μόνο την πολιτική οικονομία του καπιταλισμού, αλλά και όλων εν γένει των εκμεταλλευτικών συστημάτων, αλλά και μας δίνεται η δυνατότητα να σχηματίσουμε μια πρόωπη εικόνα για την κοινωνία του μέλλοντος, τον Σοσιαλισμό.

Απέναντι στην επιστημονικότητα της Μαρξιστικής κοσμοθεωρίας (ή καλύτερα απέναντι στην αντιμετώπιση της Μαρξιστικής Κοσμοθεωρίας ως Επιστήμη) ορθώνεται το εμπόδιο – τείχος της μεταφυσικής και

ουσιαστικά ιδεαλιστικής αντιμετώπισης της σαν ένα θρησκευτικό δόγμα που τάχα πρέπει να βρούμε τα ιερά του κείμενα. Η αντίληψη αυτή, έχει σαφείς επιρροές από την άρνηση της επιστήμης και της γνώσης (βλ. σχετικά για την θέση μας για την επιστήμη και προηγούμενα φύλλα της ΦτΑ όπου ασκείται κριτική στις αναλύσεις αυτές – πχ ΦτΑ #18, στήλη *Λαϊκή Διαφώτιση* «Για το ζήτημα της επιστήμης», αλλά και επεξεργασίες των ΣΚΔ για το θέμα της επιστήμης, ενδεικτικά: «3 Κείμενα για την Σύγχρονη Περίοδο και την Β' Συνδιάσκεψη», Κείμενο 1, σημ.ΙΙΙ, και «Θέσεις για την Β' Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ», Κεφ.2, Θέση XXXIV), αφού απαρνείται την επιστημονικότητα στο όνομα της απόρριψης του επιστημονισμού συγχέοντας – ηθελημένα – τις δύο αυτές έννοιες, οι οποίες, όμως, είναι διαμετρικά αντίθετες (όπως έχουμε πολλές φορές συζητήσει και αποδείξει). Το χειρότερο, όμως, είναι οι μικροαστικές επιρροές αυτών των αντιλήψεων, επιρροές που καλλιεργούν μία τάση που καταλήγει να οδηγεί έναν κόσμο στις δαγκάνες της ακροδεξιάς. Αυτό δεν συμβαίνει απαραίτητα από κακή πρόθεση, αλλά από την έμφυτη σε αυτό το ιδεολόγημα τάση που

αντιμετωπίζει το ζήτημα της ιδεολογίας σαν υπόθεση ειδικών, δεν αποδέχεται την δύναμη των μαζών. Άλλωστε, εδώ αξίζει να δούμε το εξής: κάποιοι ασκούν κριτική στον Μάο, και λένε ότι δήθεν είναι παρέκκλιση από Μαρξισμό – Λενινισμό. Τίθεται (εύλογα) το ερώτημα: είναι λαθεμένη η φράση του σ. Μάο Τσε Τουνγκ «ο λαός, μόνο ο λαός, είναι κινητήρια δύναμη, ο δημιουργός της παγκόσμιας ιστορίας»; Όχι, δεν είναι λαθεμένη. Το Κόμμα, η Οργάνωση, το επαναστατικό κράτος, όλα αυτά είναι δημιουργήματα του λαού (και όχι μόνο της εργατικής τάξης, αλλά με πρωτοπόρα αυτήν). Η αμφισβήτηση της παραπάνω αρχής όταν γίνεται «κεντρικά» είναι συμβολή στην αποθέωση του εκάστοτε κομματικού μηχανισμού, στην θεολογική του αντιμετώπιση. Και όσο και αν θέλουν κάποιοι να «ξεμπερδεύουν» με τον Μάο, την πιο δύσκολη (για αυτούς) ρήση του δεν θα την ξεπεράσουν έτσι εύκολα. «Ο δογματισμός και ο ρεβιζιονισμός στρέφονται και οι δύο κατά του Μαρξισμού». Και η φράση αυτή δεν ξεπερνιέται εύκολα γιατί πολύ απλά είναι αντικειμενική αλήθεια. Και τα δύο αυτά ρεύματα είναι εξίσου επικίνδυνα για τον μαρξισμό και το Κίνημα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

“CANCEL CULTURE”: ΘΕΤΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΥΓΕΝΩΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ

Του Σ.Δ. Από την Αχτίδα
Πειραιά

Αποτελεί «σημείο των καιρών», θα λέγαμε, η επικράτηση της «κουλτούρας της ακύρωσης», ευρύτερα γνωστή με την αγγλική της ονομασία “cancel culture”. Με το παρόν άρθρο – συμβολή θα επιχειρηθεί να καταδείχθει η σχέση αυτής της τάσης με τα κινήματα του ιδεαλισμού και του ρομαντισμού, με τις βλέψεις της αστικής τάξης για αποπολιτικοποίηση και στην πραγματικότητα για εκφασισμό δύο ταχυτήτων.

Αρχικά θα πρέπει να εξηγήσουμε τι είναι αυτό το ρεύμα που έχει εμφανιστεί. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της τακτικής αυτής, ο καλύτερος τρόπος για να υπερασπιστεί ο προοδευτικός λαός την ταυτότητά του απέναντι στις κατακριντές πολιτικές και τακτικές του παρελθόντος, θα πρέπει να εντοπίζεται κάθε φορά ένας φορέας ενοχής (συνήθως ένα φυσικό πρόσωπο, ζωντανό ή νεκρό), να φορτώνονται σε αυτόν

τον φορέα όλες οι ευθύνες και στην συνέχεια να του γίνεται «ακύρωση», δηλαδή να μην απεικονίζεται πουθενά δημόσια, να εξαλείφεται ακόμα και η όποια θετική αναφορά στο πρόσωπό του, να αποσύρονται συγγράμματά του κλπ.

Ουσιαστικά, πρόκειται για μία εφαρμογή του Οργουελιανού μοντέλου των «μη-προσώπων», κατά το οποίο οι αντιφρονούντες με το ολοκληρωτικό καθεστώς του «Μεγάλου Αδελφού» χαρακτηρίζονταν ως «μη-πρόσωπα» και διαγραφόταν κάθε δημόσια αναφορά στο πρόσωπό τους.

Ήδη μπορούμε να διακρίνουμε πολλές προβληματικές στο εν λόγω κίνημα, με την πρώτη (αλλά όχι βασικότερη) να είναι ο κίνδυνος «μαζί με τα ξερά να καούν και τα χλωρά». Αυτός όμως ο κίνδυνος μπορεί να εντοπιστεί σε κάθε κίνημα που θέτει κάποια μερίδα απέναντί του, επομένως μπορεί να θεωρηθεί εν μέρει αποδεκτός. Μία από τις

βασικές προβληματικές που μπορεί να τεθεί κοινωνιολογικά είναι ο κίνδυνος εξαφάνισης χρήσιμων ή και αναγκαίων κοινωνιολογικών στοιχείων, στο όνομα ενός υποτιθέμενου «κοινωνικού εξορθολογισμού».

Υπάρχει όμως μία πιο θεμελιώδης προβληματική, που δεν αφορά στους κινδύνους, αλλά στην φύση και στο περιεχόμενο του εν λόγω «κινήματος». Μέσα απ’ τις αλληπάλληλες «ακυρώσεις», τι τελικά θα μείνει; Η απάντηση δεν είναι «τίποτα», γιατί το τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει (τουλάχιστον στο κοινωνιολογικό επίπεδο). Στην πραγματικότητα, η «κουλτούρα της ακύρωσης» στοχεύει στο να απαλειφθεί οποιαδήποτε αρνητική διάσταση μίας συγκεκριμένης ιστορικής περιόδου, και κυρίως της σημερινής. Συνιστά ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια της Αστικής Τάξης, καθώς είναι το πρώτο βήμα για την διάπλωση των συλλογικών αφηγήσεων που είναι αναγκαίες για την αναπαραγωγή του status quo με νέα κέντρα ταυτοτικής βαρύτητας: παλαιότερα ήταν το έθνος, σήμερα βρισκόμαστε σε μία περίοδο αναδιαπραγμάτευσης του πρωτεύοντος ταυτοτι-

κού στοιχείου. Εδώ ακριβώς αναδεικνύεται και η χρησιμότητα για την αστική τάξη του ναζιστή θεωρητικού Μ. Χάιντεγκερ, ο οποίος και υποστήριζε ότι η ταυτότητα του ανθρώπου καθορίζεται από το πλέγμα των συλλογικών αφηγήσεων εντός του οποίου και μεγαλώνει και αναπτύσσεται, και ότι ο άνθρωπος μπορεί να «μεταπηδήσει» σε ένα άλλο πλέγμα. Είναι αστείο – θα έλεγε κανείς – ότι οι υποστηρικτές του Χάιντεγκεριανού ρεύματος σε αυτές τις αναλύσεις βρίσκονται στον λεγόμενο «προοδευτικό χώρο», τον χώρο που (ω, τι σύμπτωση!) υπερασπίζεται σθεναρά και προάγει την προαναφερθείσα «κουλτούρα της ακύρωσης». Γιατί αυτό; Γιατί, πάρα πολύ απλά, πρέπει το σύστημα να διασφαλίζει ότι το κάθε «πλέγμα συλλογικών αφηγήσεων» θα είναι καθαρό από ενοχικές αντιλήψεις από τον λαό, ώστε να αποκτά την απαιτούμενη ιδεολογική, πολιτική και ηθική νομιμοποίηση το πάντα σάπιο, μα πάντα πιο «καλογουλισμένο» εποίκοδόμημα. Εκεί στοχεύει αυτό το νέο δημιούργημα της Αστικής Τάξης.

Πρόκειται, όμως, και για έναν θεωρητικά «τέλειο» μηχανισμό καταστολής (φυσικά φαντάζει «τέλειο» αν αγνοηθεί ο ανθρώπινος παρά-

γοντας). Αυτήν την φορά, η λογοκρισία δεν είναι αντικείμενο της διάδρασης μεταξύ κράτους και πολίτη (με την κρατική επιβολή), αλλά αντίθετα, είναι προϊόν της επιθετικής διάδρασης μεταξύ των πολιτών των ιδιών. Έτσι, το πρόβλημα δεν εντοπίζεται κατά την ανάλυση αυτή στην αστική τάξη, αλλά στον μέσο εργαζόμενο άνθρωπο που λέει κάτι με το οποίο εμείς διαφωνούμε.

ΑΛΛΕΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΕΣ

Το επόμενο πρόβλημα που εντοπίζεται – και δεν είναι μικρό – είναι αυτό της εσφαλμένης μεθόδου κοινωνιολογικής ερμηνείας από τους οπαδούς αυτής της τάξης. Για παράδειγμα, πρόσφατα άνοιξε σχετική συζήτηση για το έργο του Μ. Καραγάτση «Η Μεγάλη Χίμαιρα», καθώς σύμφωνα με κάποιους δημοσιογράφους, η απεικόνιση σκηνών κακοποίησης γυναικών δηλώνει στήριξη σε τέτοιες συμπεριφορές. Αυτή η θεωρία είναι ξεκάθαρα λαθεμένη. Η αποτύπωση μίας στιγμής της σύγχρονης – για τον συγγραφέα – πραγματικότητας, δεν σημαίνει ότι ο συγγραφέας συμφωνεί ή και αποδέχεται το υπό εξέταση κοινωνικό φαινόμενο, αλλά αντίθετα μπορεί να μαρτυρά ακόμα και

καταδίκη. Άλλωστε, αυτές οι αιτιάσεις δεν απαντάνε σε ένα βασικό ερώτημα που προκύπτει: έστω ότι ακυρώνουμε τον Καραγάτση, αυτό αλλάζει ότι στο διάστημα 1/1/2010-1/4/2024 είχαμε 179 γυναικοκτονίες στην Ελλάδα; Ή μήπως θα σταματήσουν οι γυναικοκτονίες αφού ακυρώσουμε τον Καραγάτση; Ή μήπως (και αυτό είναι πιθανότερο) ψάχνουμε έναν τρόπο να βάλουμε το πρόβλημα κάτω απ' το χαλί λέγοντας ότι «παιρνουμε μέτρα» μόνο και μόνο για να μην καλλιεργηθεί μία γενική ενοχική αντίληψη στην κοινωνία, και καλλιεργούμε το παραμύθι «κάνουμε ό,τι μπορούμε»; Έτσι για παράδειγμα, οι Αμερικάνοι δεν χρειάζεται να νιώθουν ενοχές για τα όσα χρόνια υπήρχε η δουλοκτησία και ο φυλετικός διαχωρισμός, αφού γκρέμισαν το άγαλμα του Κολόμβου. Τέτοια ψευδή μέτρα, στην πραγματικότητα, λοιπόν, όχι μόνο δεν συμβάλλουν στην ανατροπή του status quo, αλλά αντίθετα βοηθάνε την κυρίαρχη τάξη να διαμορφώσει την αναγκαία συνθήκη στον συλλογικό υποκειμενικό παράγοντα, με τέτοιο τρόπο ώστε να διασφαλιστεί η κυριαρχία του υπάρχοντος μέσα από πολλαπλές νομιμοποιήσεις.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ: «ΤΟ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ»

«Στο πόδι οι εργάτες/ σφιχτές τις γραμμές σας/ τον πόλεμο θέλει ν' αρχίσει ο εχθρός μας/ το όπλο στο χέρι κρατάτε σφιχτά/ μ' αυτό θα νικήσει παντού η εργατιά». Με αυτούς τους στίχους ξεκινά το «Προσκλητήριο της Διεθνούς», ένα τραγούδι το οποίο παρά τις λίγες πληροφορίες που είναι διαθέσιμες, έγινε σύμβολο αγώνα για εκατομμύρια αγωνιστές σε όλο τον κόσμο.

Το συγκεκριμένο τραγούδι, γραμμένο στα 1929 προς τιμήν των δεκάχρονων της τρίτης (κομμουνιστικής) Διεθνούς, σε μουσική Χανς Άισλερ και στίχους Μπέρτολτ Μπρεχτ και Φρ. Γιάνκε αποτυπώνει την κατάσταση, τους στόχους και τα όσα αντιμετώπιζε το κομμουνιστικό κίνημα στην εποχή που γράφτηκε. Χαρακτηριστικό είναι ότι στην πρώτη του έκδοση, την Γερμανική, οι στίχοι είναι ιδιαίτερα

«επιθετικοί». Με την μετάφραση του τραγουδιού σε άλλες γλώσσες, βλέπουμε ότι προσαρμόζεται κάθε φορά στα δεδομένα του κινήματος της κάθε χώρας. Για παράδειγμα, στην Ρωσία (όπου η επανάσταση έχει ήδη συντελεστεί) το «Προσκλητήριο της Διεθνούς» αναφέρεται στο κίνημα του *Κόκκινου Μετώπου* (*Красная Фронт*), στην λευκή τρομοκρατία που είχε προηγηθεί και συνεχίστηκε στα χρόνια του ρωσικού εμφυλίου.

Η ελληνική εκδοχή, αντίστοιχα, - της οποίας η πιο διαδεδομένη ηχογράφηση είναι αυτή της χορωδίας της Προοδευτικής Πανσπουδαστικής Συνδικαλιστικής Παράταξης (ΠΠΣΠ) - τονίζει την σημασία του Μαρξισμού - Λενινισμού, την αγωνιστική κατεύθυνση: το σύνθημα, ουσιαστικά, «οι λαοί νικούν με τ' όπλο στο χέρι»

αποτυπώνεται στον στίχο «το όπλο στο χέρι κρατάτε σφιχτά/ μ' αυτό θα νικήσει παντού η εργατιά».

Αξίζει, όμως, να μελετηθεί και η αξία του τραγουδιού - ύμνου αυτού και στο πρίσμα της σύγχρονης πραγματικότητας. Η σημασία αυτού του ύμνου έγκειται στο ότι αποτελεί και σύμβολο αντίστασης στο κυρίαρχο ρεύμα που προσπαθεί να επιβάλει ο ρεβιζιονισμός και ο ρεφορμισμός. Αμφισβητεί τα χαρούμενα παραμύθια που καλλιεργούνται τα οποία και κάνουν λόγο για ειρηνικές μετεξελίξεις του καπιταλισμού ή προσφέρουν κυβερνητικά προγράμματα.

Σήμερα, 95 χρόνια μετά την σύνθεση του Προσκλητηρίου της Διεθνούς, η επικαιρότητά του παραμένει και αποτελεί ένα από τα βασικά τραγούδια του κινήματος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ: ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

«ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΕ» ΤΑ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΑ

Αποτελεί υπαρκτό αντικείμενο συζήτησης στις γραμμές του κινήματος ο χαρακτήρας και η φύση της ΛΔ Κορέας. Διάφορες αναλύσεις ανακλύπτουν, συχνά τεκμηριωμένα, συχνά ατεκμηρίωτα. Κάποιοι αντιμετωπίζουν την ΛΔ Κορέας ως πλήρως εξαρτημένη δύναμη, άλλες ως περιφερειακή, άλλες ως δύναμη που θα φέρει τον Σοσιαλισμό και άλλες ως ιμπεριαλιστική δύναμη (ανάλυση του «ΚΚΕ» και διαφόρων τροτσικιστών κατά τους οποίους κάθε χώρα είναι ιμπεριαλιστική). Η συζήτηση αυτή είναι χρήσιμη και οφείλει να πραγματοποιείται στις γραμμές και των οργανώσεων των ιδιών, αλλά και μεταξύ των οργανώσεων. Η ανταλλαγή θέσεων και απόψεων μπορεί να συμβάλει θετικά στην οικοδόμηση και ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κινήματος. Για την καλύτερη μελέτη των ζητημάτων αυτών χρήσιμο εργαλείο είναι και η ιστορική μελέτη. Φυσικά, η ιστορική μελέτη δεν μπορεί να υποκαταστήσει την μελέτη της πολιτικής οικονομίας, των κοινωνικών συνθηκών κλπ. Επιχειρείται με αυτό το κείμενο να μπουν κάποιες πλευρές σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στην

ΛΔ Κορέας και το πώς ο πόλεμος του 1950-53 αξιοποιήθηκε ως πρόσχημα για διάφορες εξελίξεις.

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΕΝΙΑΙΟ ΚΟΡΕΑΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Αμέσως μετά την κατάρρευση της Ιαπωνικής Αυτοκρατορίας με την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το 1945, η Κορεατική χερσόνησος κατελήφθη από Αμερικανικές και Σοβιετικές Δυνάμεις. Η ΕΣΣΔ ήδη από το 1947 πρότεινε την δημιουργία ενιαίου Κορεατικού κράτους με σειρά βημάτων: πρώτον, την απομάκρυνση όλων των ξένων στρατευμάτων, δεύτερον την δημιουργία ουδέτερου κράτους, τρίτον την πραγματοποίηση ελεύθερων εκλογών υπό την επίβλεψη διεθνών παρατηρητών, και τέλος ένταξη του ενιαίου κορεατικού κράτους στα προγράμματα οικονομικής βοήθειας τόσο της ΕΣΣΔ, όσο και των ΗΠΑ.

Η πρόταση της ΕΣΣΔ απορρίφθηκε από τις ΗΠΑ, οι οποίες ήθελαν ένα ενιαίο κορεατικό κράτος αλλά με την μορφή αμερικανικού προτεκτοράτου στα σύνορα με την ΕΣΣΔ. Μετά την απόρριψη της

πρότασης, οι ΗΠΑ δημιούργησαν την «Δημοκρατία της Κορέας» στις 15 Αυγούστου 1948. Οι Σοβιετικοί εξαναγκάστηκαν, έτσι, προκειμένου να μην υλοποιηθεί το αμερικανικό σχέδιο προτεκτορατοποίησης της χερσονήσου, να επιτρέψουν την δημιουργία της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας, υπό τον Κιμ Ιλ Σουνγκ, Γενικό Γραμματέα του Κόμματος Εργατών της Κορέας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΛΑΪΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Με την εγκαθίδρυση της νέας εξουσίας στο βόρειο τμήμα της Κορέας, ξεκίνησε η εκστρατεία για την κολλεχτιβοποίηση της γης και την απαλλοτρίωση της μεγάλης τσιφλικάδικης ιδιοκτησίας. Αυτό οδήγησε στην έξαρση της βίας στην ύπαιθρο, εξέλιξη φυσικά αναμενόμενη, ειδικά σε μία αγροτική κοινωνία. Το ίδιο, άλλωστε (αλλά σε μεγαλύτερη ένταση), συνέβη και στην Ρωσία αμέσως μετά την επανάσταση του 1917.

Η απαλλοτρίωση γαιών και η κολλεχτιβοποίηση ως μέτρο ενίσχυσε σημαντικά τους αγρότες. Παράλληλα, δόθηκε έμφαση στην εξάλειψη του αναλφαβητισμού, με την ίδρυση σχολών και πανεπιστημίων, αλλά και προώθηση της ισότητας των δύο φύλων.

Ήδη, όμως, από τις αρχές της ύπαρξης της ΛΔ Κορέας, το κράτος είχε παρεκτραπεί από τον Μαρξισμό – Λενινισμό εφαρμόζοντας την θεωρία «Τζούτσε» ή αλλιώς «Ιδεολογία της Εθνικής Αυτάρκειας».

ΤΖΟΥΤΣΕ: ΜΙΑ ΑΝΤΙΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΥΠΟ ΤΟΝ ΜΑΝΔΥΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΑΣ

Βασική αρχή του Τζούτσε ως θεωρία είναι ότι ο Σοσιαλισμός δεν θα μπορούσε να αναπτυχθεί άμεσα στην Κορεατική χερσόνησο εκείνη την περίοδο, καθώς η Ιαπωνική Αυτοκρατορία ήταν ένα κράτος με ιδιότυπη φεουδαρχία και όχι ολοκληρωμένο καπιταλισμό. Έκρινε, έτσι, το Κόμμα Εργατών ότι είναι αναγκαίο ένα ενδιάμεσο στάδιο μεταξύ αυτού του τύπου φεουδαρχίας και του σοσιαλισμού, βάζοντας «στον πάγο» την σοσιαλιστική οικοδόμηση.

Κατά το τζούτσε, ο άνθρωπος ως μεμονωμένο υποκείμενο πρέπει να είναι κύριος της μοίρας του, κύριος της χώρας του (ως

υποκείμενο εντασσόμενο στην κοινότητα) και κατ' επέκταση φρουρός της επανάστασης, πραγματώνοντας έτσι τον σκοπό της υπεράσπισης της κρατικής ύπαρξης. Η ανάλυση αυτή χρησιμοποιήθηκε ως ένα όχημα για να προβληθεί η θεωρία πως όποιος αντιτίθεται στο Κόμμα Εργατών αντιτίθεται στην Επανάσταση και κατ' επέκταση στην κρατική υπόσταση. Φυσικά, μία αντίληψη που κοιτάζει κατ' αυτόν τον τρόπο να βρει εχθρούς στον λαό και όχι στην διαμορφούμενη νεοαστική τάξη, αμφισβητεί την δυνατότητα οικοδόμησης του Σοσιαλισμού, είναι μία ανάλυση βαθιά λαθεμένη και αντιμαρξιστική. Ήδη από την δεκαετία του '70, άλλωστε, η ηγεσία της ΛΔ Κορέας αφαίρεσε τις αναφορές στον Μαρξισμό – Λενινισμό.

Η ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩ- ΜΑΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΗΞΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σε αυτό το σημείο πρέπει να επισημανθεί ότι παρά το γεγονός ότι υπεγράφη μόνο ανακωχή το 1953, και όχι συνθήκη ειρήνης, δεν σημαίνει ότι ο πόλεμος συνεχίζεται. Το ότι ο πόλεμος συνεχίζεται είναι ένα αφήγημα που αξιοποιείται σήμερα από την ίδια την ΛΔ Κορέας, την Δημοκρατία της Κορέας, τις ΗΠΑ, την Ρωσία, την Κίνα, για να

δικαιολογήσουν την ενίσχυση των οπλικών συστημάτων και προγραμμάτων των δύο κορεατικών κρατών. Στην πραγματικότητα, λοιπόν, ο πόλεμος έχει λήξει. Δεν θα κάνουμε εμείς τους γραμματείς της αστικής τάξης για τις τυπικότητές της.

Στην ΛΔ Κορέας, παρά την λήξη του πολέμου, η απουσία συνθήκης ειρήνης, αξιοποιήθηκε για την πλήρη εγκατάλειψη των λαϊκών υποδομών, την υποβάθμιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού, στο όνομα της υποτιθέμενης προστασίας από τον εχθρό.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα, υπό τον Κιμ Τζονγκ Ουν, η ΛΔ Κορέας προσπαθεί να επαναφέρει κάποια σοσιαλιστικά χαρακτηριστικά στο συμβολικό επίπεδο (πχ ο πρόεδρος του Κόμματος Εργατών πλέον λέγεται πάλι Γενικός Γραμματέας, επαναφορά του στόχου του Σοσιαλισμού στο Σύνταγμα κλπ). Αυτές οι αλλαγές, όμως, δεν προέρχονται από κάποια κίνηση καλής θέλησης – άλλωστε η επαναφορά στον σοσιαλιστικό δρόμο πρέπει να γίνεται από τα κάτω – αλλά αντίθετα, είναι φανερό ότι προσπαθεί το κατεστημένο να ενσωματώσει υπαρκτές αντιδράσεις στην κοινωνία της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κορέας.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ο ΤΖ. ΑΣΑΝΖ

Ελεύθερος αφέθηκε ο Τζούλιαν Ασάνζ, σημαντικός εκπρόσωπος της ελεύθερης – εναλλακτικής δημοσιογραφίας και ιδρυτής των Wikileaks, μετά από 1901 ημέρες σε φυλακή υψίστης ασφαλείας στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Ο Ασάνζ συμφώνησε με τις ΗΠΑ να ομολογήσει την ενοχή του για το αδίκημα της κατασκοπίας για συνωμοσία με σκοπό την παράνομη απόκτηση και δημοσιοποίηση απόρρητων πληροφοριών σχετικών με θέματα εθνικής άμυνας. Οι εισαγγελείς συμφώνησαν σε 5ετή ποινή, όμως δήλωσαν πως πρέπει να προσμετρηθεί το διάστημα που πέρασε στις βρετανικές φυλακές. Αυτό σημαίνει ότι – εάν όλα πάνε σύμφωνα με την προβλεπόμενη διαδικασία – αμέσως μετά την ομολογία του Ασάνζ στο αμερικανικό δικαστήριο θα αφεθεί ελεύθερος να επιστρέψει στην Αυστραλία.

Σημειώνεται, όμως, ότι σε διάφορους αναλυτές προκαλεί ανησυχία το ζήτημα της τήρησης της προσφερόμενης συμφωνίας από την κυβέρνηση των ΗΠΑ.

ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΒΟΛΙΒΙΑ

Σε αποτυχία οδηγήθηκε η απόπειρα πραξικοπήματος που έλαβε

χώρα στην Βολιβία στις 26 Ιούνη 2024.

Από τις πρώτες πρωινές ώρες, μονάδες του στρατού προσπάθησαν να καταλάβουν στρατηγικά κέντρα και σημεία στην χώρα και να ανατρέψουν την νόμιμη κυβέρνηση.

Άμεση αντίδραση υπήρξε από τα συνδικάτα και τα λαϊκά κινήματα, όπου προκήρυξαν γενική απεργία με σκοπό να αποτραπεί το πραξικόπημα. Παράλληλα, μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις στις κεντρικές πλατείες της Βολιβιανής πρωτεύουσας έδειξαν την αντίθεση του λαού στην προσπάθεια των πραξικοπηματιών. Την ίδια στιγμή, η αποτυχία των πραξικοπηματιών να συλλάβουν τον πρόεδρο της χώρας και άλλα κυβερνητικά στελέχη, οδήγησε το σχέδιο σε κατάρρευση.

Αναλυτές θεωρούν τις ΗΠΑ ως υποκινήτρια δύναμη της πραξικοπηματικής απόπειρας, καθώς υπάρχει ισχυρό αμερικανικό λόμπι που θέλει να εντάξει στην σφαίρα επιρροής του τα αποθέματα της Βολιβίας σε λίθιο, ουσία που χρησιμοποιείται τεχνολογικά, αλλά και στην παρασκευή παράνομων ουσιών.

Προβληματικό παραμένει ότι το λαϊκό κίνημα της Βολιβίας δεν προσπάθησε – ως τώρα – να ασκήσει πίεση μετά την αποτυχημένη

απόπειρα πραξικοπήματος, αλλά αντίθετα σέρνεται πίσω από δυνάμεις της αστικής διαχείρισης.

ΣΕΙΡΑ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ ΣΤΟ ΦΟΝΤΟ ΣΥΓΚΡΟ- ΤΗΣΗΣ ΝΕΟΥ ΦΟΡΕΑ

Μπροστά στον κίνδυνο μίας νέας διάσπασης βρίσκεται η αξιωματική αντιπολίτευση, μετά τις πρωτοβουλίες Κασσελάκη για κλείσιμο της καθημερινής Αυγής, αλλά και για την στάση του νυν προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στην προηγούμενη ηγεσία του κόμματος.

Η εξέλιξη αυτή έρχεται καθώς κύκλοι μέσα σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ φαίνεται να προκρίνουν μία εκλογική συμπορευση των δύο χώρων, προκειμένου να διαμορφωθεί ο αναγκαίος – για το σύστημα – δεύτερος (σοσιαλδημοκρατικός) πυλώνας. Η αντίθεση αυτών των κύκλων προωθεί και το ενδεχόμενο διάσπασης του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και το πρόσφατο «αντάρτικο» στο ΠΑΣΟΚ, όπου με πρόσχημα το αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών ζητείται αλλαγή ηγεσίας. Είναι αναγκαίο να μην εγκλωβιστεί ο λαός σε αυτό το παιχνίδι εναλλαγής εξουσίας.

**Το επόμενο φύλλο
κυκλοφορεί το
Σάββατο, 06/07/2024.
Διαθέσιμο διαδικτυακά
και από τις οργανώσεις
των ΣΚΔ.**